

syn til Pladsen ikke i Øjeblikket siges mere. Men saa meget maa blive os alle klart: Vejen til at skaffe Kvinderne deres fulde Ret gaar kun gennem *Kvindens politiske Valgret*; vi maa lære kun at stole paa os selv. Maatte den Skuffelse, som denne Erfaring fører med sig, virke saa vækkende og æggende, som Sagens Forkæmpere trænger til for at gaa frem med fornyet Energi.

Johanne M. Sørensen.

I Anledning af ovenstaaende Artikel skal vi oplyse, at da Fællesstyrelsen erfarede denne Sags Skæbne i Folketinget, satte den sig straks i Bevægelse og forfattede et Andragende til Kultusministeren om at virke for, at Forslaget førtes tilbage til dets oprindelige Skikkelse. Vi skal komme tilbage til denne Sag. *Red.*

Den 4. kvindelige Skoleinspektør

ved Københavns Skolevæsen ansattes d. 1ste April d. A. — Fru Kate Petersen f. Schrøder har i flere Aar været Viceinspektør ved Istedgades Skole og afløser nu Frk. M. Haunstrup ved Frankrigsgades Skole. Frk. Haunstrup flytter til den nyopførte Skole ved Sundholm. Det er for os Kvinder en stor Glæde, hver Gang vi kan notere et lille Fremskridt, og vi har haft den store Tilfredsstillelse, at de første kvindelige Inspektører fra alle Sider har nydt Anerkendelse for deres Ledelse.

B. S.

Frue eller Frøken?

Brev til »Kvinden og Samfundet«.

Højtærede Redaktion!

Da jeg fornylig, under mit Ophold i København, aflagde et Besøg paa Redaktionskontoret, beklagede De Dem over, hvor vanskeligt det var at holde Rede paa de kvindelige Abonnenters Titler. Man vidste aldrig rigtig, om man skulde skrive Fru eller Frøken; hvorledes man end bar sig ad, kom man dog til at tage fejl. Allerede da raadede jeg Dem til at anvende en fælles Titel for alle og kun skrive f.

Eks. Fr., men nu skal jeg yderligere komme tilbage hertil.

Har det aldrig forekommet Dem mærkeligt, at medens man til ethvert mandligt Individ kan sige Hr., han være sig ung eller gammel, gift eller ugift, har man til Kvinderne to forskellige Titler, afhængige af deres Forbindelse med Mændene. I Dag benævnes en Kvinde paa en Maade, i Morgen paa en anden, alt eftersom hendes Stilling i Forhold til det andet Køn forandres. Hun skal ved sin Titel underrette den første den bedste, hun forestilles for, om sine private, personlige Forhold.

Men herunder skjuler sig endnu noget andet og mere. I alle Sprog betegner det Tiltaleord, man har tildelt den ugifte Kvinde, et Diminutiv, en Formindskelse (Fräulein, Mademoiselle, signorina o. s. v.), hvorimod den Titel, man giver den gifte Kvinde, Fru, Frau, Madame, Signora, passer paa en moden, fuldvoksen Person. Disse Benævnelser er slet ikke andet end Rester fra en Tid, hvor Kvinden kun ved sin Stilling som Mandens Paahæng kunde regnes for myndig og fuldvoksen. Havde hun ikke en Mand ved sin Side men stod alene i Verden, betragtedes hun til sin Død som en umyndig Person og tiltaltes som et Diminutiv. Blot for at slippe for denne Titel har mangan Kvinde tidligere taget imod det første det bedste Ægteskabstilbud, selvom det hverken tilfredsstillede hendes Hjertes eller hendes Hjærnes Krav.

Nu er det ikke mere saaledes. Ogsaa den ugifte Kvinde har jo en agtet Stilling i Samfundet, men derfor er der heller ikke nogen Grund til at beholde denne diminutive Benævnelse, denne Rest fra en barbarisk Tidsalder.

For rigtig at forstaa, hvor naragtigt og urimeligt det er at have to forskellige Titler, saaledes at man altid maa anstille en Undersøgelse af et kvindeligt Individs Familieforhold, før man kan tiltale hende, behøver man blot at forestille sig, hvor komisk og ligefrem nærgaaende det vilde forekomme En altid at maatte begynde med at udspørge enhver Mandsperson i hvilket Forhold han staar til den kvindelige Del af Menneskeslægten og saa opkalde ham derefter. Det første Spørgsmaal maatte saa være: »Hr. eller Herken?» (svarende til »Fru eller Frøken?») og derefter maatte det hedde: »Maa jeg forestille Hr. Mad-sen, Herken Knudsen» o. s. v. — Vedkommende mandlige Individer vilde vist ikke